

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **R. M.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem příslušníků Policie České republiky, ke kterému mělo dojít 14. 5. 2021 na shromáždění v blízkosti izraelského velvyslanectví. Zásah spatřuje ve dvou souvisejících úkonech: vytvoření policejního kordonu oddělujícího účastníky oznameného (propalestinského) a neozenámeného (proizraelského) shromáždění a následné výzvě, aby se žalobce přesunul na opačnou stranu kordonu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že se účastnil shromáždění, jehož tématem byl palestinský odpor proti izraelské státní moci a které se konalo v prostoru před velvyslanectvím Státu Izrael v Badeniho ulici a v přilehlém parku Charlotty Garrigue Masarykové v části u křižovatky ulic Badeniho a Na Valech.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

3. Během shromáždění, které nebylo podle žalobce provázeno žádnými násilnostmi ze strany přítomných osob, utvořila pořádková policejní jednotka kordon, jímž účastníky rozdělila na dvě skupiny.
4. Žalobce zdůraznil, že smyslem shromažďovacího práva dle čl. 17 odst. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je právo vyhledávat, vyjadřovat a šířit informace. Jedním z nástrojů takového vyhledávání a šíření informací je možnost konat bez jiných než striktně zákonem stanovených omezení veřejná shromáždění a těchto shromáždění se účastnit. Jakýkoli zásah do tohoto práva, včetně rozdělení části účastníků shromáždění, je tak zapotřebí posuzovat optikou tohoto základního práva a čl. 4 odst. 4 Listiny, podle něhož platí, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu, a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.
5. Policejní tvrzení, že žalobce rozdmýčával slovní rozbroje mezi účastníky, není dle žalobce pravdivé. Žalobce s nikým z účastníků shromáždění, vyjma přítomných policistů, ve verbální kontakt nevstoupil. Navíc hlavním smyslem shromažďovacího práva je umožnění a realizace názorové výměny mezi účastníky.
6. Žalobce na podporu své argumentace odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze 17. 2. 2021, čj. 8 A 14/2016-129, v němž též figuroval jako žalobce. Navrhl, aby soud určil, že vytvoření kordonu a výzva, aby se žalobce přesunul na opačnou stranu kordonu, byly nezákonné.
7. Žalobce následně zaslal k vyjádření žalovaného svoji repliku, nicméně neuvedl v ní žádné nové argumenty a pouze hodnotil žalovaným předložené videonahrávky.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.
9. Uvedl, že se 14. 5. 2021 konalo před izraelským velvyslanectvím oznámené shromáždění na podporu Palestiny. V době oficiálního zahájení tohoto shromáždění se v parku shromáždila též další skupiny osob s hesly a symbolikou podporující Stát Izrael. Toto druhé shromáždění nebylo oznámené a tématem se jasně vymezovalo proti oznámenému shromáždění. Průběh neozenámeného shromáždění nezavdal příčinu k jeho rozpuštění, ale z důvodu zajištění bezpečnosti osob a majetku a z důvodu ochrany budovy velvyslanectví jako chráněného objektu oddělila policie obě shromážděné skupiny. Nutnost přijmout alespoň základní bezpečnostní opatření k oddělení obou skupin vyplynula z faktického stavu v místě konání obou akcí. Svolavatel řádně oznámeného shromáždění nebyl na začátku akce přítomen, tudíž shromáždění nebylo na počátku nijak organizačně regulováno a docházelo k eskalaci napětí při výměně názorů u účastníků obou shromáždění. Obdobně nebyl v první fázi řešení této situace jednoznačně znám ani organizátor neozenámeného shromáždění. V dané situaci tedy nemohla být a ani nebyla shromáždění plně regulována organizátory akcí a nemohla být využita ani přímá součinnost se svolavateli.
10. Nutnost zachovat bezpečnost a pořádek byla o toto silnější, že se akce konaly před velvyslanectvím Státu Izrael, které je chráněným objektem. Možné vyhrocení konfliktní situace mezi některými účastníky obou shromáždění tak navíc mohlo znamenat bezpečnostní riziko na úseku ochrany chráněných objektů a prostorů.
11. Žalobce, který se v průběhu shromáždění pohyboval mezi účastníky oznámeného shromáždění, se chvíli poté, co došlo z výše uvedených důvodů k oddělení obou skupin,

pokoušel vstoupit do míst, kde se nacházeli účastníci neoznamené shromáždění. Jednání žalobce v daném místě dále vyhrotilo verbální střety a prohlubovalo již napjatou situaci mezi oběma skupinami, proto byl žalobce prvotně požádán a následně i vyzván policistou k opuštění daného místa, a to z důvodu možného ohrožení veřejného pořádku. Žalobce byl k tomuto vyzván opakovaně, přičemž byl také poučen o důvodech této výzvy a možných následcích plynoucích z jejího neuposlechnutí.

12. Žalovaný má za to, že postup policie byl odůvodněný a přiměřený. Poukázal též na to, že oddělení obou shromáždění následně akceptoval i svolavatel oznamené shromáždění, který nejprve požadoval úplné vykazání účastníků neoznamené akce z prostor konání shromáždění.

IV. Ústní jednání

13. Ve věci se konalo ústní jednání v souladu s § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
14. Žalobce setrval na své argumentaci. Uvedl, že přišel na oznamené shromáždění a následně se vydal k neoznamnému shromáždění. Když se chtěl po nějaké době vrátit, došlo k žalovanému zásahu. Žalobce je přesvědčen, že by měl mít možnost se volně pohybovat mezi oběma shromážděními. Jeho pohyb by nijak neomezoval výkon práv ostatních účastníků shromáždění. Na místě nedošlo před zásahem k žádným konfliktům a napětí mezi skupinami bylo pouze ve verbální rovině. Z ničeho navíc nevyplývá, že by přímo on vyvolával jakékoliv konflikty či se agresivně projevoval.
15. Žalovaný též setrval na své argumentaci a odkázal na ni. Zdůraznil, že izraelsko-palestinský konflikt je vyhrocený a významně rozděluje též českou společnost. Policie chtěla umožnit nerušený výkon shromažďovacího práva a zároveň ochránit bezpečnost účastníků a zajistit, aby situace neeskalovala. Opatření policie při řízení shromáždění jsou nutně obecná a nelze udělovat jednotlivým účastníkům, např. žalobci, výjimky, který by jim umožňovaly volný pohyb.
16. Soud na jednání provedl důkaz *zprávou o prošetření stížnosti z 13. 7. 2021 na čl. 9, stanoviskem velitele opatření z 21. 6. 2021 na čl. 36 a čtyřmi videozáznamy na DVD na čl. 40*. Nad rámec důkazních návrhů provedl soud postupem podle § 52 odst. 1 *in fine* s. ř. s. *důkaz článkem ze 14. 5. 2021 na webu Lidovky.cz na čl. 51 a článkem ze 14. 5. 2021 na webu deník.cz na čl. 52*. Z provedených důkazů zjistil následující skutečnosti.
17. *Zprávou o prošetření stížnosti* informovala policie žalobce, že jeho stížnost neshledala důvodnou. K výzvě žalobce k opuštění místa policie uvedla, že obě shromáždění oddělila proto, aby zabránila hrozcím střetům mezi nimi. Z kamerového záznamu městského kamerového systému a provedených výpovědí dle policie vyplynulo, že se žalobce zúčastnil propalestinského shromáždění. Na místo přišel v 15:06 a v 15:10 přešel k druhému shromáždění, kde dle policistů rozdmýchal slovní rozbroje. Z toho důvodu byl vyzván k opuštění místa a navracení k propalestinskému shromáždění. Policisté postupovali v souladu se zákonem, a stížnost byla proto v tomto bodu shledána nedůvodnou. Zbytek *zprávy* se věnuje dalším bodům stížnosti, které ovšem nejsou předmětem nyní projednávané žaloby.
18. Ve *stanovisku velitele* popisuje mjr. Kolář průběh opatření pro zajištění veřejného pořádku na shromáždění. Vyplývá z něj, že vedle oznamené shromáždění na podporu Palestiny, které začínalo v 14:45 se na stejné místo dostavila v 15 hodin skupina přibližně 30 osob

s izraelskými vlajkami. Bylo evidentní, že protestují proti oznámenému shromáždění. Policisté zjistili, kdo je svolatelem neozenámeného shromáždění, poučili ho o právech a povinnostech a sdělili mu, že nesplněním oznamovací povinnosti se dopustil přestupku. Svolatel oznámeného shromáždění měl zpoždění a nebylo možné ho kontaktovat, což způsobilo, že propalestinské shromáždění nebylo koordinované. Osoby z obou shromáždění se vzájemně obviňovali z toho, která strana je vinna za násilí v Jeruzalémě. Následně se svolatel a účastníci oznámeného shromáždění domáhali toho, aby účastníci neozenámeného shromáždění opustili park. Policie s ohledem na možnost vzniku konfliktu vytvořila kordon. Snahou policie bylo zajistit, aby nedošlo ke střetu mezi účastníky. Incident s žalobcem se odehrál přibližně v 15:15. Žalobce prošel ze strany propalestinského shromáždění na stranu proizraelského shromáždění. Jeho příchod vystupňoval emoce a hrozilo narušení veřejného pořádku. Proto žalobce vyzval, aby se přesunul zpět ke shromáždění, kde byl do té doby. Jelikož žalobce neuposlechl opakovaných výzev, byl policisty zajištěn a eskortován na místní oddělení policie.

19. *První videozáznam* monitoruje veřejné shromáždění jako celek. Z videozáznamu je zřejmé, že se na travnaté ploše před velvyslanectvím nachází dvě skupiny, které odděluje policejní kordon. Skupina blíže velvyslanectví má vlajky NATO a Izraele, druhá skupina má palestinské vlajky a její účastníci drží ceduli s nápisem „*Stop the killing in Palestine; end the occupation*“. Následně se záběr přibližuje na skupinu policistů, kteří zasahují proti žalobci.
20. *Druhý videozáznam* zobrazuje policejní hlídku, která ze shromáždění odvádí spoutaného žalobce. Jeho odvedení tleská část izraelského shromáždění.
21. *Třetí videozáznam* zobrazuje průběh rozhovoru policisty se svolavatelem oznámeného shromáždění. Oba se domlouvají na řešení situace, která vznikla tím, že na místě se objevilo též neozenámené shromáždění. Policista informuje svolatele, že se jedná o neozenámené shromáždění. Ten vyjadřuje obavy, aby nedošlo k nějakému konfliktu, nicméně policista ho uklidňuje, že mají situaci pod kontrolou a poučuje svolatele, aby účastníci jejich shromáždění nevyvolávali konflikt, nepoužívali pyrotechniku a nevyzývali k násilí. Svolatel též sděluje, že nebyl na začátku přítomen, neboť se zdržel v zácpě. Dále vyjadřuje obavu, zda je oddělení obou shromáždění dostatečné a navrhuje, zda by se neozenámené shromáždění nemělo přesunout někam jinam. Na jeho přání následně policisté rozšíří kordon tak, aby posunuli účastníky proizraelského shromáždění dále od účastníků oznámeného shromáždění. Svolatel žádá o co největší mezeru mezi shromážděními tak, aby bylo zabráněno konfliktům. Nakonec souhlasí s řešením, že nebude umožněn vstup účastníků jednoho shromáždění do druhého.
22. *Čtvrtý videozáznam* zachycuje střet policie s žalobcem. Ze záznamu vyplývá, že policista nejprve žádá a poté vyzývá žalobce, aby se přemístil na stranu kordonu, kde se nachází propalestinské shromáždění, neboť byl účastníkem tohoto shromáždění. Výzvu policista odůvodňuje obavou z možného vyvolání střetu s opačnou stranou. Žalobce namítá, že taková výzva je nezákonná a policista postupuje svévolně. Žalobce je opakovaně vyzván, aby se přesunul na opačnou stranu kordonu. Po neuposlechnutí výzev se policisté pokusí žalobce odvést na druhou stranu, žalobce odmítá s policisty spolupracovat, a ti mu proto následně nasadí pouta a eskortují ho z místa shromáždění. Jeho odvedení tleskají účastníci proizraelského shromáždění.
23. *Článek na webu Lidovky.cz* informuje o obou shromážděních před ambasádou. Uvádí, že propalestinské shromáždění svolalo sdružení Přátelé Palestiny a Mezinárodní hnutí

solidarity. Dále informuje, že obě shromáždění stála jen několik metrů od sebe, nejprve je odděloval kordon policistů a později též těžkooděnci. Protest proběhl klidně a pouze ve verbální rovině. Minimálně jednoho z podporovatelů Palestiny policie legítimovala a jednoho účastníka hned v úvodu zajistila, nicméně zasahovat proti demonstrantům nemusela. Článek dále zasazuje konání protestů do širší souvislosti a sděluje, že střety mezi Palestinou a Izraelem jsou nejvyhrocenější od roku 2014.

24. O zintenzivnění bojů informoval též *článek na webu deník.cz*, který uvedl, že v Pásmu Gazy zahynulo v několika posledních dnech nejméně 122 lidí a 900 bylo zraněno. Článek zároveň uvedl, že demonstrace na podporu Palestiny proběhly v Libanonu, Jordánsku i České republice. Izrael oproti tomu podpořil prezident ČR, ministr zahraničí a lídři dalších států.

V. Posouzení věci soudem

25. Žalobce se domáhá ochrany před nezákonným zásahem. Dle § 82 s. ř. s. se *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
26. Z citovaného ustanovení plyne, že soud poskytuje ochranu před nezákonným zásahem tehdy, je-li žalobce přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, publ. č. 603/2005 Sb. NSS].
27. Soud přitom musí nejprve zkoumat splnění čtvrté podmínky, neboť neexistence zásahu vede k nepřijatelnosti žaloby (srov. rozsudky NSS z 19. 9. 2007, čj. 9 Aps 1/2007-68, č. 1382/2007 Sb. NSS, a z 18. 12. 2019, čj. 6 As 167/2019-36, č. 3973/2020 Sb. NSS). V druhém kroku musí soud zvážit, zda žalobce vyčerpal všechny právní prostředky nápravy (§ 85 s. ř. s.). Následně musí zkoumat včasnost žaloby a posoudit, zda došlo v posuzovaném případě k přímému zkrácení práv žalobce, a zda byl zásah zaměřen přímo proti žalobci, tj. zda byl zásah dostatečně individualizován. Teprve v případě splnění všech těchto podmínek se soud může zabývat žalobou věcně a posoudit, zda byl namítaný zásah nezákonný či nikoliv (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS z 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, který následně zrušil Ústavní soud nálezem z 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, nicméně tyto závěry nezpochybnil).
28. Soud se s ohledem na uvedené nejprve zabýval splněním podmínek řízení a poté nezákonností samotného zásahu.

V.A Podmínky řízení

29. Žalobce spatřuje zásah ve vytvoření kordonu a výzvy k přesunu z jedné strany kordonu na druhou. Domáhá se vyslovení, že takový postup byl nezákonný. Jde tedy o tzv. deklaratorní petit.
30. Namítaný zásah může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Faktické úkony příslušníků policie jsou typickým příkladem zásahu, proti nimž se nelze v soudním řízení bránit jinak

než zásahovou žalobou (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 702, bod 14, a Všeticka, P. *Povaha a členění faktických úkonů realizovaných ze strany orgánů veřejné správy*. In: *Časopis pro právní vědu a praxi*. Ročník XXVII, 1/2019, s. 134). Čtvrtá podmínka výše uvedeného algoritmu je splněna.

31. Dle § 85 s. ř. s. platí, že žaloba je nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Vzhledem k tomu, že projednávaná žaloba je pouze deklaratorní, nemusel se žalobce domáhat nápravy jinými právními prostředky.
32. Dle § 84 odst. 1 žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. K zásahu došlo 14. 5. 2021 a žalobce podal žalobu 14. 7. 2021. Lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce podal žalobu poslední den subjektivní lhůty, žaloba je proto včasná.
33. Vzhledem ke splnění podmínek řízení se soud dále věnoval důvodnosti samotné žaloby

V.B Důvodnost žaloby

34. V důsledku vytvoření kordonu a následné výzvy, aby se žalobce přesunul na jednu ze stran, mohl být žalobce přímo zkrácen na svých právech. Vytvoření kordonu mu znemožnilo volný pohyb na veřejném prostranství mezi jednotlivými shromážděními. Následná výzva policistů již byla namířena přímo individuálně proti žalobci. Tyto faktické úkony zasahují zjevně přinejmenším do svobody pohybu (čl. 14 odst. 1 Listiny). Vzhledem k tomu, že k omezení došlo v rámci shromáždění, dotýká se zásah též práva shromažďovacího (čl. 19 odst. 1 Listiny) a žalobcovy svobody projevu (čl. 17 odst. 1 Listiny), neboť mu bylo znemožněno diskutovat s jednotlivými účastníky obou shromáždění a volně mezi nimi přecházet. Právě tuto skutečnost žalobce zdůrazňoval i na jednání před soudem. Splněná je proti i první a druhá podmínka algoritmu uvedeného výše v bodu 26. Soud se proto mohl zabývat tím, zda byl žalovaný zásah nezákonný.
35. K zásahu došlo v rámci shromáždění, jehož se žalobce účastnil. Právo pokojně se shromažďovat zaručuje čl. 19 odst. 1 Listiny a čl. 11 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod (dále jen „Úmluva“). Na úrovni zákonné pak § 1 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím (dále jen „shromažďovací zákon“). Shromažďovací právo úzce souvisí se svobodou projevu, neboť shromažďování za účelem vyjádření politických či jiných názorů je jednou z jeho forem [srov. Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s. 2012, s. 457 a násl.; shodně rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) z 29. 6. 2006, č. 76900/01, *Öllinger proti Rakousku*, bod 38 a judikatura tam citovaná].
36. V případě veřejných shromáždění lze toto právo zákonem omezit, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná, a to mj. pro ochranu práv a svobod druhých a ochranu veřejného pořádku (čl. 19 odst. 2 Listiny; obdobně též čl. 11 odst. 2 Úmluvy). Stát má na jedné straně negativní závazek zdržet se zásahů do shromažďovacího práva, na druhé straně má pozitivní závazek zajišťovat ochranu efektivního výkonu shromažďovacího práva pro všechny osoby (srov. Hussein, F.; Bartoň, M.; Kokeš, M.; Kopa, M. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 602, bod 7). Tento pozitivní závazek zahrnuje též ochranu zákonného shromáždění proti

protidemonstraci (srov. rozsudek ESLP z 21. 6. 1988, č. 10126/82, *Plattform „Ärzte für das Leben“ proti Rakousku*, bod 32). Zároveň však judikatura vrcholných soudů dlouhodobě zdůrazňuje, že nelze v rámci této ochrany preventivně zakazovat protidemonstrace či znemožňovat jednotlivcům projevit na shromáždění opačný názor, než má většina shromáždění. Tím by se totiž společnost připravila o významnou možnost vyslechnout rozdílné názory (srov. již citovaný rozsudek ESLP ve věci *Öllinger proti Rakousku*, bod 36, a nálezy Ústavního soudu z 28. 5. 2019, sp. zn. III. ÚS 3564/18, bod 42 a 43).

37. Soud předně nesouhlasí s žalobcem v tom, že na místě bylo přítomno pouze jedno shromáždění tvořené lidmi s opačnými názory. Z provedených důkazů je naopak zřejmé, že šlo o dvě samostatně organizované akce: oznámené shromáždění na podporu Palestiny a neoznámené shromáždění na podporu Izraele. Každé shromáždění mělo svého vlastního svolatele a osoby, které se účastnili neoznámeného shromáždění, se do parku dostavili společně jako organizovaná skupina přibližně čtvrt hodiny po začátku oznámeného shromáždění. Šlo tedy o dvě skupiny osob vykonávající své shromažďovací právo, v jehož rámci vyjadřovali svůj postoj k izraelsko-palestinskému konfliktu. Obě tato shromáždění splňovala definiční parametry vytyčené judikaturou (srov. rozsudek NSS z 18. 11. 2015, čj. 8 As 39/2014-56, č. 3364/2016 Sb. NSS, body 42 až 46). Platí přitom, že i neoznámené shromáždění požívá ústavní ochrany. Neoznámení shromáždění není důvodem pro jeho rozpuštění a může být toliko přestupkem svolatele dle § 14 odst. 3 písm. a) či § 14a odst. 1 písm. a) shromažďovacího zákona (srov. Černý, P.; Lehká, M. *Zákon o právu shromažďovacím. Komentář*. 2., přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 203).
38. Zákonná úprava svěřuje policii pravomoc v určitých případech shromažďovací právo omezit. Podle § 8 odst. 4 a 6 shromažďovacího zákona příslušník policie *může v místě shromáždění udílet pokyny sloužící k zajištění účelu shromáždění k odstranění rozporů při střetu práv více svolavatelů, včetně pokynu k úpravě místa konání shromáždění, nebo při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku*. Úkolem policie je mj. *chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti* [§ 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o PČR“)]. Mezi prostředky, které má policie k dispozici pro plnění svých úkolů patří mj. omezení vstupu na určené místo a příkázání fyzické osobě, aby na určené místo nevystupovala, nezdržovala se na něm, nebo naopak na určeném místě setrvala (§ 43 odst. 1 zákona o PČR; k oprávnění použít tyto prostředky v rámci shromáždění srov. též již citovaný nálezy sp. zn. III. ÚS 3564/18, bod 47).
39. Vedle výše uvedených prostředků dává zákonná úprava veřejné moci i další způsoby, jak shromáždění omezit. Nejrazantnějším je zákaz ohlášeného shromáždění (§ 10 shromažďovacího zákona) a v případě již probíhajícího (ať ohlášeného či neohlášeného) shromáždění jeho rozpuštění (§ 12 tohoto zákona). Vedle toho může veřejná moc v nezbytných případech stanovit podmínky konání shromáždění (§ 8 odst. 2 a 6 shromažďovacího zákona).
40. Soud dále zkoumal, zda byly splněny podmínky pro zásah policie a zda byl zvolený zásah přiměřený (resp. nezbytný ve smyslu čl. 19 odst. 2 Listiny). Dospěl přitom k závěru, že tomu tak bylo.
41. V posuzovaném případě došlo k vytvoření kordonu hned na začátku shromáždění. Z provedených důkazů nevyplývalo, že by se jednalo o reakci na jakýkoliv konflikt, a šlo

tedy o preventivní opatření. V této souvislosti považuje soud za podstatné zdůraznit, že zákon ani judikatura nevyžaduje, aby veřejná moc zasahovala teprve poté, co dojde ke konfliktu. Naopak např. z textace § 8 odst. 2 věta druhá shromažďovacího zákona zjevně plyne, že lze dopředu stanovit podmínky konání shromáždění, a to právě i tehdy, mají-li se na stejném místě konat dvě oznámená shromáždění.

42. Situace před ambasádou byla nepřehlednější a složitější v tom, že jedno ze shromáždění nebylo oznámené. Policie tak neměla možnost se na tuto situaci dopředu připravit a nebylo možné ani dopředu stanovit podmínky konání. Oznamovací princip přitom slouží právě k tomu, aby se veřejná moc o veřejném shromáždění dozvěděla a mohla se na něj připravit (srov. Husseini, F.; Bartoň, M.; Kokeš, M.; Kopa, M. a kol. *Listina základních práva a svobod. Komentář*, s. 605, bod 17). Důležité jsou i další okolnosti konání shromáždění. Soud považuje za obecně známou skutečnost, že izraelsko-palestinský konflikt je dlouhodobě jedním z nejkontroverznějších a nejtřaskavějších témat veřejné debaty nejen v České republice (kromě samotných násilných střetů se v poslední době široce diskutovalo např. uznání Palestiny za nečlenský pozorovatelský stát OSN, možnost přesunu ambasády z Tel Avivu do Jeruzaléma či ustavení trvalé nezávislé mezinárodní vyšetřovací komise Rady OSN pro lidská práva k vyšetření údajného porušování mezinárodního humanitárního práva na okupovaných palestinských územích, včetně východního Jeruzaléma a v Izraeli, a první zpráva této komise). Shromáždění se navíc konalo jako reakce na vyostření konfliktu mezi Palestinou a Izraelem a v bezprostřední blízkosti Izraelské ambasády.
43. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu vytvořily podklad proto, aby policie na vzniklou situaci reagovala tak, aby zabránila vzniku konfliktů a ohrožení veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku, zdraví a majetku. Povinnost přijmout opatření zároveň vyplývala z výše zmíněného pozitivního závazku státu ochránit oznámené shromáždění před protidemonstrací.
44. Policie měla povinnost zvolit takové opatření, které zasahuje do shromažďovacího práva obou shromáždění co nejméně. To vyplývá přímo z čl. 19 odst. 2 Listiny, který požaduje, aby omezující opatření byla nezbytná v demokratické společnosti (srov. Husseini, F.; Bartoň, M.; Kokeš, M.; Kopa, M. a kol. *Listina základních práva a svobod. Komentář*, s. 621, bod 66). Stejný požadavek vyplývá též z obecné povinnosti policie zasahovat do práv a svobod tak, aby nepřekročila nezbytnou míru k dosažení sledovaného účelu [§ 11 písm. c) zákona o PČR].
45. Nejmnějším „měkkým“ opatřením je koordinace se svolateli shromáždění. To v posuzované věci nebylo možné, neboť svolatel oznámeného shromáždění nebyl na začátku shromáždění přítomen, což potvrdil i v rozhovoru s policistou v *třetím videozáznamu*. Koordinace nebyla zpočátku možná ani se svolatelem neozenámeného shromáždění, neboť policie identitu svolatele neznala (právě proto, že shromáždění nebylo oznámeno). Za takové situace policie postupovala správně, pokud přistoupila k oddělení obou shromáždění kordonem. Takový postup sice omezil možnost účastníků shromáždění volně se pohybovat mezi shromážděními a diskutovat s individuálními účastníky druhého shromáždění, nicméně na rozdíl od razantnějších zásahů nadále zachoval jádro jejich shromažďovacího práva – účastníci se mohli sejít a pokojně a kolektivně vyjádřit svůj názor na izraelsko-palestinský konflikt. Z článků i videozáznamů navíc vyplývá, že oba názorové tábory na sebe mohly (byť ve zmenšené míře) reagovat přes vytvořený kordon. Zvolený postup policie byl v dané situaci nejmnějším možným pro ochranu

shromažďovacího práva obou shromáždění. Vytvoření kordonu bylo proto zásahem v souladu se zákonem.

46. V návaznosti na tento závěr je nutné za zákonnou považovat i výzvu policie, aby se žalobce přesunul na druhou stranu kordonu. Soud považuje za prokázané, že se žalobce primárně zúčastnil oznámeného shromáždění. To vyplývá již ze samotné žaloby, v níž žalobce uvádí, že se zúčastnil shromáždění „*thematizující palestinský odpor proti israelské státní moci*“. Stejný závěr potvrzuje i *zpráva o prošetření stížnosti*, v níž policie s odkazem na záznam městského kamerového systému uvádí, že žalobce dorazil v čase 15:06 na oznámené shromáždění. Shodně se vyjádřil též velitel opatření ve svém *stanovisku*. Jako účastníka propalestinského shromáždění vnímali žalobce i účastníci protidemonstrace, kteří aplaudovali jeho zajištění a odvedení z prostoru shromáždění.
47. Byl-li žalobce účastníkem oznámeného shromáždění, postupovala policie správně a pochopitelně, když ho v souladu s § 43 odst. 1 zákona o PČR vyzvala, aby se přesunul do části, kde se konalo oznámené shromáždění. Z *čtvrtého videozáznamu* plyne, že žalobce byl policií řádně vyzván a poučen o důvodech výzvy. Soud proto i tuto část žalovaného zásahu považuje za souladnou se zákonem.
48. Soud nesouhlasí s žalobcem, že mu policie byla povinna umožnit volný pohyb mezi shromážděními, aby mohl vykonávat svoji svobodu projevu. Taková argumentace totiž pomíjí kolektivní prvek výkonu shromažďovacího práva a z toho plynoucí potřebu, aby případná opatření měla též kolektivní povahu. V obdobných situacích totiž policie nemá možnost ani kapacitu každého účastníka oponujících si shromáždění prověřovat a zjišťovat, zda on konkrétně např. vyvolával konflikty, nebo u něj hrozí, že je bude vyvolávat. Součástí výkonu shromažďovacího práva je kolektivní projev určitého postoje, který napomáhá jednotlivci k účasti na veřejném životě i zapojení se do diskuze nad otázkami veřejného charakteru. Stojí-li proti sobě dvě různé skupiny osob, které kolektivně vyjadřují protichůdné názory na určitou otázku, musí mít případné opatření veřejné moci též kolektivní charakter. To samozřejmě určitým způsobem omezuje individuální možnosti jednotlivých účastníků shromáždění, nicméně takové omezení považuje soud za nevyhnutelná a vyplývající ze skupinové povahy shromažďovacího práva.

VI. Závěr

49. Z výše uvedených důvodů shledal soud žalobou napadený zásah za souladný se zákonem. Žalobu proto výrokem I. jako nedůvodnou zamítl postupem dle § 87 odst. 3 s. ř. s.
50. O nákladech řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. června 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu